

*Два силуета
В мрака*

*Книгата е издадена
с любезната подкрепа на фирма
„Ивалс – Дренски“ ООД*

- © Димитър и Андрей Константинови, автори, 2010 г.
- © Николай Константинов, съставител, 2010 г.
- © Николай Константинов, илюстрации, 2010 г.
- © Людмил Веселинов, художник на корицата, 2010 г.
- © Книгоиздателска къща „Труд“, 2010 г.

ISBN 978-954-398-047-5

Димитър Константинов
Андрей Константинов

Два силуета В мрака

С П И СЪ К О В О

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **trud**
София, 2010

ВМЕСТО ВЪВЕДЕНИЕ

4

Имаше един дует, „Лос Хемелос“ (на испански – близнаците), уникален и за България, и за Европа. Двама великолепни музиканти – Димитър и Николай Константинови, стройни, загорели от слънцето, атрактивни като истински латиноамериканци, интерпретираха със сърце и душа песните на Южна Америка. С китарите и гласовете си те дадоха живот на „Ла Палома“, „Сиелито линдо“, „Гуантанамера“, на десетки бисери от латиноамериканския фолклор, толкова близки и обичани от българския слушател. „Лос Хемелос“ се превърнаха в живия български символ на този фолклор. На хиляди километри дистанция от латиноамериканската култура, те ѝ служеха и професионално, и вярно. С таланта си на големи артисти и с огъня на отзивчиви и топли сърца! Те бяха част от музикалния елит на България, която им бе отредила водещо място в богатата палитра на шоу и поп културата.

Артисти, с главна буква, не само заради таланта, но и заради вдъхновението, с което поднасяха на публиката своите шедьоври. И нямаше нищо чудно в това, че синовете им – Андрей

и Янко, тръгнаха по техния път – създадоха дуета, „Лос Примос“ (на испански – братовчедите). Млади и талантиливи – досущ като бащите си! Публиката ги прие с обичта, с която бе дарявала бащите им в продължение на десетилетия.

Но съдбата понякога е жестока и несправедлива. Андрей си отиде, оставяйки в покруса семейство и приятели. Година по-късно същото се случи и с Димитър! Дуетите осиротяха. „Лос Хемелос“ вече ги няма. „Лос Примос“ – също. Страшно е!

Николай, за щастие, намери сили да продължи. Защото големият артист си остава артист дори в най-трагичните моменти от живота си. Заедно с Янко двамата създадоха нов дует, който пожъна успехи още при дебюта си.

От „Лос Хемелос“ и „Лос Примос“ останаха не само песните, но и стиховете.

„Едно аз искам – с песента, да могат хората да се обичат“, пише в едно свое стихотворение Димитър Константинов. Колко много любов и мечти остави зад себе си той!

„Но защо му е на времето да лети със тая бързина?“, пита с горест Андрей Константинов. И болката от нелепата му смърт става още по-дълбока!

Държа в ръцете си стиховете на Димитър и Андрей, комбинирани с илюстрациите на Николай, и си задавам безброй въпроси: защо така нелепо си отидоха, защо толкова рано полетяха към вечността, успяха ли да кажат всичко,

което им бе на сърцето? Сигурно не са успели. Защото талантите винаги си отиват, без да споделят всичко, което носят в душите си.

Добре е, че стиховете им останаха. И че виждат бял свят. Не само защото са прекрасни. Те са още един материален и дишащ спомен от „Лос Хемелос“ и „Лос Примос“.

6 В една от последните си песни – „Грасиас“ – незабравимият мексикански поет, композитор и певец Хосе Алфредо Хименес изпява от сцената на препълнен салон:

Спечелих повече аплодисменти,
отколкото пари.

Парите са нищо и не знам
къде се пропиляват.

Но аплодисментите си нося
тук, вътре, в сърцето.

Тях никой не ще ми отнеме!

Те ще бъдат с мен
до смъртта ми!

Грасиас, Митко и Андрей, благодарим ви! Вие ни оставихте прекрасни спомени за обич, приятелство, музика, красота, топлина и надежди, които заедно с вашите стихове нищо и никой не може да ни отнеме! Тях ще носят в сърцата си хилядите ви почитатели, приятели и близки хора, за които спомените за вас и вашите ценности, са нетленни и непреходни!

Богомил Герасимов,
ноември 2009

СТИХОВЕ
ОТ ДИМИТЪР К. КОНСТАНТИНОВ

Жестоко е да загубя някога
твоего очарование,
вълнението да те имам
и да те държа в прегръдките си...!

МОЛИТВА

9

Бъди благословена, че живееш,
че съществуващ в този свят,
че винаги в усмивка топла грееш,
дори от скръб очите да сълзят.

Благодаря на Бога, че те има
и още сгриваш моето сърце!
Не си отивай никога, любима,
за теб се моля с двете си ръце.

И ако в тежка мъка те обидя
или пък съм несправедлив към теб,
то нека слънце никога не видя
и моя свят да стане Ад свиреп...

За теб се моля аз сега на Бога,
да те обсипе само с красота,
която аз да ти даря не мога...

Бъди благословена на света!

ЛИЦЕТО ТИ КРАСИВО спи до мене нощем,
не искам да те будя и не те целувам,
не си отивай, моля ти се още –
дори да си мираж, дори да те сънувам!

Отпусната в покой, протегната към мене,
ръката ти ме гали с нежни пръсти,
душата ми от скръбна радост тихо стене,
устата ми – целувките ти търси...

ЩОМ СЛЪНЦЕТО ПОИСКА да е пак само
и нейде тихо да се скрие за почивка,
до теб започвам своето писмо,
а бяла нощ обгръща ме в завивка.

На езерото спящо в топлите води,
потъва то във розов пламък
със утрото прохладно пак да се роди,
в лъчите меки на кристален замък.

А тишината нежно сред гората спи
и борове склонили са върхари,
унесени в покоя на безброй мечти
и в трепета на спомените стари...

Сред този шепот скрит на гордото сърце
целувам твоите очи – звездички,
докосвам мокрото ти от сълзи лице
и те обичам повече от всичко!

КОГАТО В НОЩИТЕ СИ ТЪЖНИ ти ме срещаш
и в полусън към мен протягаш нежна длан,
когато в моите очи със поглед блед се вглеждаш
и питаш ме – отново ли се връщам там.

Хвани ръцете ми и в своите задръж ги
до болка притисни лицето си във тях,
сълзите си във шепите ми избърши ги
и ме попитай как без теб живях...!

Тогава ще ти кажа колко дълго чаках
до тебе да заспя отново мълчалив,
как сам в леглото толкова сълзи изплаках
и как единствено за теб останах жив.

Хвани ръцете ми и в своите задръж ги,
до болка притисни лицето си във тях.
За своите ласки само запази ги...
Обичал съм те винаги, сега разбрах!

14 НА ЗАПАД СЛЪНЦЕТО пак бавно пада
в искри от пламък огнено червен,
душата ми по теб отново страда
тъй както палмите по чезнещия здрач.

Каж ми, Бог на този свят ли те създаде
и Богородица със дъх ли те дари,
че толкова дълбоко щастие ти ми даде –
в любов по теб душата ми да изгори?!

УСЕЩАМ ТЕ как спиш до мене,
а знам, че сън това е...
Събуждам се. На вѣн е есен.
На борове ухае.

И тебе искам да събудя.
Да те притисна леко,
но все не мога да те видя,
че ти си тѣй далеко.

А боровете с мен сънуват
как двама ще заспиме
и устните ми теб целуват,
шептейки твоего име...